

Așa cum am spus în episodul trecut, Ford nu a fost dispus să se disocieze de Brinsmead 2.0, deoarece vedeau evanghelia în aceeași lumină. A continuat să predea la Avondale, unde era șeful catedrei de religie, teologia reformaționistă cu care îl răpusesse pe Brinsmead 1.0, și așezând într-o lumină nefavorabilă doctrina judecății de cercetare, incompatibilă cu îndreptățirea doar prin credință. Mulți tineri educați de el intrau în pastorație și diseminau fără teamă „lumina nouă” pe care o descoperiseră în seminar.

Acest lucru a produs o revoltă de proporții în mijlocul pastorilor mai în vârstă, și a celor care rămăseseră credincioși doctrinei sanctuarului așa cum o predicase Brinsmead 1.0 în ultima decadă. Un grup de „Frați Îngrijorați,” așa cum se auto-denumeau ei, au contactat Diviziunea și au protestat vehement împotriva teologiei reformaționiste a doctorului Desmond Ford. Revolta lor a devenit publică și se întindea în toată Australia, așa că, spre a evita scandalul, CG a decis să-l mute pe Ford, pentru o perioadă, la Pacific Union College, în Statele Unite.

Mutarea s-a dovedit neinspirată, Ford bucurându-se de o mare popularitate în biserica din America, unde comunitățile noastre erau hipnotizate de elocvența, rafinamentul și eleganța creștină a acestui predicator al neprihănirii prin credință. Versiunea lui de evanghelie se potrivea foarte bine cu aspirațiile membrilor sătului de legalism și dispuși să încerce și altceva afară de meniul formalist care li se servea sabat de sabat la adunare. Teologia îndreptățirii predicată de Ford și Brinsmead 2.0 avea două avantaje: Oferea siguranța mântuirii, și în același timp permitea un foarte confortabil armistițiu cu omul cel vechi și pasiunile lui pentru plăcerile acestei lumi. Nimeni nu părea să observe că Ford este un preterist convins, sub o mantie de futurist și o pălărie de historicist cu boruri foarte largi.

De asemenea, sub protecția teologiei QOD, tot mai mulți pastori și profesori se simțeau atrași de noua teologie, pe care o absorbiseră în școlile lumii, și pe care acum o găseau chiar în biserică, la teologii ei de vârf.

Comoția majoră s-a produs când Ford și-a declarat, la Pacific Union College, deschis și fără rezerve necredința în doctrina judecății de cercetare. Un enorm val de entuziasm s-a produs în lumea academică adventistă, mulți profesori și educatori apreciind curajul lui Ford, și simțindu-se acum liberi să predea ceea ce cred, fără să se teamă că își pierd serviciul.

Administrația nu a fost prea încântată de ceea ce se petrece la PUC, și l-a rugat pe Ford să-și clarifice poziția, care părea contrară doctrinei adventiste. I s-au dat șase

luni să-și facă temele, la sediul CG, unde a produs o lucrare de 900 de pagini, asistat de teologi adventiști însărcinați de comitetul CG.

A urmat întâlnirea de la Glacier View din 1980, în care Desmond Ford și-a pierdut acreditarea, frații nefiind de acord să renunțe la judecata de cercetare în schimbul îndreptării doar prin credință. Desigur, lucrurile sunt mai complexe, și nu doresc aici să intru în amănunte. Am vrut doar să precizez drumul pe care a mers Desmond Ford, și care este locul lui în acest vârtej uriaș declanșat de Robert Brinsmead.

Odată cu demiterea lui Ford, peste 150 de pastori au părăsit lucrarea, ca protest al deciziei CG, și mulți alți membri. Nu au fost excluși, ei singuri au plecat, nemulțumiți de direcția greșită în care merge biserica, deși Ford încerca să o scoată la lumină, după cum credeau ei. Așa ceva nu s-a întâmplat în momentul în care Brinsmead a căzut, și și-a repudiat întreaga teologie. Aceasta spune multe despre autenticitatea unei solii, și loialitatea membrilor față de biserica rămășiței.

Între 1980 și 1990, Brinsmead a militat pentru îndreptățirea prin credință așa cum au înțeles-o reformatorii, în publicațiile editate de el, Present Truth și Verdict, sperând să câștige biserica la teologia reformaționistă. Nu a reușit. Poporul nu l-a urmat pe acest drum de întoarcere spre Egipt, tratându-l cu inversul entuziasmului de pe vremea când chema biserica la poarta Sanctuarului, pentru Nunta Mielului.

De atunci, biserica rămășiței stă agățată între două păreri, neștiind ce să facă. Foarte puțini înțeleg că soluția lui Dumnezeu este părtășia cu natura divină. Cei mai mulți au rămas la convingerea că sanctuarul este important, dar tind să creadă și să practice adventismul dreptei radicale reprezentate de frații Standish, un tradiționalism de paradă, în numele unui adventism incapabil să iasă din impasul nostru laodicean.

Alții se simt atrași de evangelicalismul promovat de Ford, care oferă distracție maximă la braț cu firea pământească, plus siguranța mântuirii deoarece Hristos a murit pentru noi. Pentru ei, evanghelia este doar îndreptățire, orice altceva fiind anatema. Este modern, este nou, deci trebuie să fie palpitant.

În urma acestei bătălii încheiată cu repudierea lui Ford, a devenit foarte vizibilă și prezentă în toate activitățile bisericii polarizarea în două mari curente teologice în adventism: dreapta radicală și stânga liberală. Ele imită perfect situația din iudaismul zilelor lui Hristos, când biserica era sfâșiată între cele două partide majore. Tragedia, atunci ca și acum, este că nici dreapta radicală, nici stânga liberală nu sunt de vreun folos în vindecarea răniilor usturătoare cu care fiica Ierusalimului este greu lovită. Rolul lor major este să producă perdeaua de ceață, divertismentul ieftin care să mascheze, să obtureze soluția simplă a neprihănirii lui Hristos.

***